

— Мамо, мамо! — извика Митко. Подъ шарената кокошка има пиленца. Да видишъ, мамо, колко сж хубавички. Тѣлото имъ е покрито съ желтъ мѣхъ. Очичкитѣ имъ сж чернички, а краката имъ червенки. Дай, мамо, малко просце, за да ги нахранимъ, каза Митко.

— Вземи тамъ отъ гърнето, каза майка му. Митко взе и имъ хвърли. Пиленцата лакомо поглъщаха малкитѣ зрънца, тичаха около майка си и пи! пи! пи! изкълваха всичко прѣдъ себе си.

— Митко, да ли квачката ще ги пази хубаво? попита Любка.

— Да, да! То се знае, Любке, майка имъ е; ще ги крие подъ крилѣтъ си, кога нѣкой ги нападне.

Митко и Любка ходиха всѣки день да ги хранятъ и да имъ се радватъ. Скоро пиленцата почнаха да припкатъ и да се качватъ на гърба на кокошката.

На съмване.

Трептятъ излекичко листата,
Потока пѣсень пѣй,
Звѣздички свѣтятъ въ небесата,
Двуроги мѣсець грѣй.

Ще съмне — тѣзи гости чудни
Ще се изгубятъ въ зракъ,
Чакъ утрѣ вечеръ бодри, будни
Ще ни посѣтятъ пакъ!

г. София.

Л. Бобевски.

